

ΛΟΥΚΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ 1982

Γιὰ νὰ μετρήσουμε τὸ τὸ ὕψος τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ὕψος τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, πρέπει: νὰ συγκρίνομε αὐτὸν μὲ ἕνα πολιτισμὸ πού ἀνήκει στὸ παρελθόν, ἢ νὰ φαντασθοῦμε ἕνα μελλοντικὸ πολιτισμὸ ἢ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες: νὰ ἄρθοῦμε μέσα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, ὑπεράνω τῆς ἐποχῆς μας, ὥστε, γαλήνιοι, νὰ κοιτάξομε πρὸς τὰ κάτω, ὡς μὴ σύγχρονοι, ὡς αὐτοδημιουργούμενοι ἐπικριτές, ὡς ἐνσαρκιωτές τῆς ἀενάου δημιουργίας καὶ καταστροφῆς.

Ἄλλὰ τί ἐννοοῦμε μὲ τὴν λέξι «πολιτισμός»; Εἶναι κάθε δημιουργήματα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἐργαλεῖο ἕως τὶς ἀξίες. Καὶ οἱ ἀξίες, οἱ ὅποτες ἀποτελοῦν τὴν κορυφή τῆς δημιουργίας του, βιωνόμενες δημιουργοῦν τὸν τύπο, τὸ ὄν, μορφοποιοῦν τὸ ἄμορφο, συμπληρώνουν τὴν ἔλλειψι. Ὡστε οἱ ἀξίες ταυτίζονται μὲ τὸ ζεῖν. Δημιουργοῦν τὸν τρόπο ζωῆς καὶ σκέψεως (βίος). Ἀξίες πού δὲν διώνονται, ὁμοιάζουν μὲ μούμιες.

Καὶ ἐρωτοῦμε: Ποῖος εἶναι στὴν ἐποχὴ μας, ὁ τρόπος ζωῆς καὶ σκέψεως πού κατέχει τὴν ὑψηλότερα θέσι στὴν ἱεραρχία τῶν τρόπων; Μὰ ἡ ἱεραρχία εἶναι, ἀκριβῶς, ὅ,τι ἐλλεῖπει: Ἰσοπεδωτισμός, πού συνοδεύεται ἀπὸ μίαν παρά φύσιν χρηματικὴ τυραννία. Τὸ π ρ ὀ σ ω π ο ν εἶναι ἰνύπαρκτο. Οἱ λαοί, κάτω ἀπὸ τὸ μαστίγιο τοῦ διεθνισμοῦ, τῆς ἐμποροκρατίας, τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἔχουν μεταβληθῆ σὲ ὀ χ λ ο. Ἡ ὁμοιομορφοποίησις, ἡ ἀγγελιοποίησις, εἶναι ἡ οὐσία ὄλων τῶν παραδεισῶν. Ὁ ἀτομικισμός, ἀπόρροια τῶν ἀπειθαρχήτων ἐνοστίκτων, συνοδεύει τὸν διεθνισμὸ καὶ ἀντιστρέφως. Οἱ ὄρμικες ἐπιθυμίαι — ὁ πιθηκάνθρωπος παρελαύνει. Πτώσις τῶν ἀξιῶν: ἀποχαλίνωσις τῶν ἐνοστίκτων, πνευματικὴ σιωπὴ, ὀχλοκρατία: κυριαρχία τῶν ἀπατεῶνων καὶ τῶν ἰσχυρῶν (τῶν δι' ἐπικτητῶν μέσων κρατούν-

των). Τὰ κόσματα τῶν δούλων τοῦ ἔχειν, ἀκούγονται σήμερα με ἀθάδεια, πάνω ἀπὸ τὰ δυσώδη ἔλη τῆς παρακμῆς.

Με λίγα λόγια: ὠφελισμός, ἡδονισμός, ἐνεργητικὸς μηδενισμός (μηδενισμὸς τῆς ἱστορίας, ἐγκλεισμός στὰ «ἄμεσα δεδομένα», στὸ ἐφήμερο, φυλετικὲς ἐπιμειξίτες). Καὶ κάτω ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἕνας βαθὺς πεσιμισμός.

Ἄλλὰ τίποτε δὲν εἶναι ἀσύνδετον. Ὅλα ἔχουν μίαν συνέχειαν. Ὁ νόμος τῆς ροῆς ἢ τῆς συνεχείας, βασιλεύει παντοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι: ἡ ἀφειρηρία τῆς σημερινῆς πτώσεως; Ἄπὸ πότε ἀρχίζει ὁ κατήφορος; Ἐρωτήσεις ποὺ μᾶς υποχρεώνουν νὰ ἀνατρέξουμε τὴν ἱστορία ὄχι μὲ τὸν τρόπο τῶν ἱστορικῶν, ἀλλὰ ὡς ὄντα ἱστορικά, ὡς ὄντα, δηλαδὴ, ποὺ φέρουν μέσα τους τὴν ἱστορία. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα εἶναι τὰ ἀπορρέοντα τῆς βουλευτικῆς ἀνυψωτικῆς κινήσεως, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἱστορίας.

Πρῶτοι οἱ Ἕλληνας υπερέβησαν τὸ κτήνος καὶ ἐδημιούργησαν τὸν ἄνθρωπο. Ἦτο ἀναγκαῖον, τὴν μυθικὴ ἐποχὴ, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐνστικτώδους γνώσεως, νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἡ ἐποχὴ τῶν ἡρώων καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς τραγωδίας καὶ τῆς φιλοσοφίας. Ὅπου ἡ κίνησις ἀνῆλθε, ἀπὸ τὰ ἐνστικτα, στὴν φαντασία καὶ τὴν λογικὴ. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀνύψωσι, ἐδημιουργήθη τὸ πρόσωπον, ὅ,τι ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγέλη, ὅ,τι θέλει νὰ γίνεταί μοναδικό.

Ἡ τραγωδία εἶναι αὐτὴ ταύτη ἡ ἱστορία τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ κόσμου. Ἦτο ἡ ὑπέροχος προσπάθεια τῆς αὐτοδημιουργίας καὶ αὐτοὑπερβάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Τοὺς ὀλίγους, ἠκολούθησε ἕνας ὀλόκληρος λαός. Διότι αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι ἐμόρφωσαν τὴν ἀγέλη σὲ λαό, ἀνερχόμενοι ἕως τοὺς βράχους τοῦ Κανκάσου. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς τραγωδίας. Νὰ υπερδοῦμε τὸν ἄνθρωπο, νὰ υπερδοῦμε τὸ τραγικὸ καὶ νὰ γενηθῇ Ἐκεῖνος, ὁ γαλήνιος, ὁ χαρούμενος δημιουργός, ὁ καταφάσκων στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς πολεμιστής. Ἐκεῖνος ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ ἰδανικά, ὁ ἐνσαρκωτὴς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὁ πιστὸς εἰς τὰς δι' ἑαυτοῦ δυνάμεις τῆς Φύσεως, ὁ θέσει ἐκλεκτὸς τῆς παγκοσμίου ἀναγκαιότητος.

Και η γέννησις του νέου πολιτισμού δεν είναι άλλη από την συνέχισι αυτού του πνεύματος της τραγωδίας.

Όμως εκείνοι οι Έλληνες, είχαν φθάσει σ' ένα ύψος, στο ύψος της επιφατικής διανοίας, εκτός εάν εξαιρέσουμε τον Ήρακλειτο, ο οποίος σ υ ν έ λ α θ ε την ροϊκή σκέψι.

Την τραγωδία ὄφειλε γὰ ἀκολουθήσῃ ἡ φιλοσοφία, αὐτὴ ἡ μητέρα τῆς σαφηλείας. Ἀλλὰ ἐπέπρωτο, ἡ ἐλληνικὴ ἀνάβασι γὰ παραμείνῃ εἰς τὸ ὕψος ἐκείνου, τοῦ μεγάλου ἐπιπολαίου Πλάτωνος. Ἡ ἀσάφεια τῆς ἐνοράσεώς του δηλώνει ἤδη, τὴν ἀνεπάρκεια τῆς ἐπιφατικῆς λογικῆς ἀλλὰ καὶ τὴν δυνατότητα δημιουργίας ἐνός νέου Λόγου. Αὐτὸς ὁ εὐαγγελιστῆς τῆς βασιλείας τῶν φιλοσόφων διέφυγε σ' ἕνα κόσμον μεταφυσικό, σ' ἕνα κόσμον ἰδανικό. Μένει μακριὰ ἡ φιλοσοφία ἀπὸ τὴν ἐνότητα τοῦ κόσμου. Γιατὶ ὅ,τι ὀνομάζεται φιλοσοφία εἶναι ἀπορρέον τῆς ἐπιφατικῆς διανοίας, αὐτῆς τῆς ἱερείας τοῦ διχασμοῦ, ποὺ ἄλλοτε ὀδηγεῖ στὴν αἰσθησιοκρατία καὶ ἄλλοτε στὸν ἱρρασιοναλισμό, ἢ σὲ ὅ,τι εἶναι φυγὴ σὲ ἄλλους κόσμους, φανταστικούς, σὲ ὅ,τι εἶναι ἄρνησις τῆς ζωῆς. Ἡ ἀσάφεια στηρίζει τὶς θρησκείες. Καὶ ἀσάφεια σημαίνει ἀνομία καὶ ἐπικυριαρχία τῶν ἐστίκτων καὶ τῶν συγκινήσεων. Ἡ καθαρότης εἶναι δυνατὴ μόνον μέσω τῶν νόμων, τοὺς ὁποίους θὰ ἀναφερθῶ ἐν ὀλίγοις, κατωτέρω.

Αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ καλλιέργεια καὶ τὴν ἐξάντλησι τῶν ἀνοψωτικῶν δυνάμεων, ἠκολούθησε μοιραίως ἡ Ἀλεξανδρινὴ ἐποποιία. Ἐκεῖνος ὁ τιτάν, ἦταν ὁ ἐνσαρκωτῆς τῆς ἐλληνικῆς ἐξαπλώσεως. Ἀλλὰ ὁ ἐλληνισμὸς πλέον ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔξω. Ἀκολουθοῦσε τὸ ξίφος ποὺ ἔκοψε τὸν γόρδιο δεσμό. Αὐτὸ τὸν δεσμό ὄφειλουμε καὶ πάλι γὰ ἐνώσουμε, γιὰ γὰ ἐπιτύχομε τὴν ἐθνικὴν αὐτοκαλλιέργεια καὶ τὴν διὰ τοῦ πνεύματος ἀνούψωσιν ἔως τὴν παγκοσμιότητα. (Ὑψιστος, ἐξἄνθρωπιστικὸς τρόπος ἐξαπλώσεως). Ἦταν φυσικὸ μετὰ τὴν ἐποποιία τοῦ Ἀλεξάνδρου γὰ ἀκολουθήσῃ ἡ παρακμὴ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς τέχνης, Ἦρχιζεν πλέον ἡ μίμησις. Καὶ αὐτὴν ἀκολουθεῖ πάντοτε ἡ κατολισθησις. Ἔως ὅτου ἐνεφανίσθησαν ἐκεῖνοι, οἱ πρακτικοὶ Ρωμαῖοι, γιὰ γὰ κυριαρχήσουν στὸν κόσμον. Συγχρόνως ἄμως, ἡ θεωρητικὴ τους ἀνεπάρκεια, ἐπέτρεψε τὴν ἰδεολογικὴν ἐξάπλωσιν καὶ διείσα-

δύοι άλλων λαών, μέσα στην δημιουργηθείσα πνευματική σύγχρι-
σι. Οι Χριστιανοί, τότε έσφετερίσθησαν τὸ πνεῦμα. Ὁ Ἑλληνο-
ρωμαϊκὸς κόσμος δὲν εἶχε τοὺς πνευματικούς του προστάτες.
Ἐδῶ ἔχουν τὴν ρίζα τους ὅλο. οἱ δολοκλήρωτισμοί. Τὴν θέσι τοῦ
προσώπου παίρνει τώρα ὁ ὄχλος, τὴν θέσι τῆς αὐτοδημιουργίας,
ἡ εὐτυχία τῆς ἀγγέλῃς, ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον. Ἡ θέλησις τῆς δυ-
νάμειως ἐμφανίζεται ὡς μάζα. Ὁ σκοπὸς μετατίθεται στὸν «ἄλ-
λο κόσμο», ἡ ἄρνησις εἰσχωρεῖ παντοῦ.

Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἡ ἰσότης, ἡ χριστιανικὴ φυγή, ἡ-
τὰν τὸ δημιούργημα τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐγέννησεν ἀκολούθως τὴν
σύγχρονο φιλοσοφία. (Ἀπὸ τοὺς σχολαστικούς καὶ τὸν Καρτέ-
σιο, ὡς τὸν Σάρτρ καὶ τὸν Ἀγκρὺ - Λεβί, ἀπὸ τίς ἐλέω θεοῦ βα-
σιλεῖτες, ὡς τὰ σύγχρονα πολιτικοκοινωνικά συστήματα ὅπως τὴν
Δημοκρατία, τὸν Κομμουνισμό, τὸν Σοσιαλισμὸ καὶ τίς Δικτατορί-
ες). Ὁδία ὄλων αὐτῶν τῶν συστημάτων εἶναι ὁ καταναγκασμὸς
(ἔλλειψις τῆς παιδείας). Ὁ ἠθικὸς καταναγκασμὸς γίνεται καὶ
πολιτικός. Καὶ ὁ καταναγκασμὸς, ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπακοή σὲ μιὰ
ἠθικὴ ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τίς διαφορετικὲς δυνατότητες, διαμορ-
φῶναι σχέσεις ἰσοπεδωτικὲς καὶ ὄντα ὁμοίμορφα. (Ἐξωτερικῶς
τοῦλάχιστον, γιατί στὸ βάθος μένει τὸ ἄγχος, ἡ ἐνοχή, ὁ φόβος,
ἡ μνησικακία, ἡ θέλησις καταστροφῆς, ἡ ἄρνησις).

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸ τῆς σημερινῆς παρακμῆς.

Ὅμως τὸ μεγάλο ἐρώτημα ποὺ πρέπει νὰ τεθῆ εἶναι: Ποία
ἡ σημασία τῆς παρακμῆς μέσα στὴν ἱστορία; Ἡ παρακμὴ σημαί-
νει τὸ τέλος ἐνός πολιτισμοῦ. Ἐδῶ γίνεται ἐμφανῆς ὁ φυσικὸς
νόμος τοῦ θανάτου. Οἱ ἐκλεκτοὶ λιγοστεύουν, οἱ ἀντιστάσεις ἐ-
ναντίον τοὺς αὐξάνουν. Ἡ Φύσις μένει ἀδιάφορη στὴν καταστρο-
φὴ δολοκλήρων λαῶν, προκειμένου νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἕνα, τὸν
ἐκλεκτό τῆς, πειθόμενῃ στὸν αὐτοσκοπὸ τοῦ Κόσμου. Γιατί αὐτὸ
εἶναι ποὺ θὰ διώσῃ τὴν παρακμὴ καὶ δολοκλήρῃ τὴν ἱστορία, γιὰ
νὰ αὐτοανυψωθῆ καὶ νὰ τὴν ἀνυψώσῃ. Ἡ παρακμὴ ὠθεῖ τοὺς
ἐκλεκτοὺς πρὸς μιὰ οὐσιαστικὴ ἀναμέτρησι μετὰ τὴν ἐποχὴ τους
καὶ τὴν ἱστορία. Κάτω ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἀναγκαιότητα, ἡ πα-
ρακμὴ δηλώνει τὴν προετοιμασία τοῦ νέου πρὸς τὴν πραγμάτω-
σι τοῦ αὐτοσκοποῦ ἧτοι τῆς αὐτογνωσίας τοῦ πνεύματος (ὑπερβα-

τικού). Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τοὺς πολιτισμούς του ἔχει φθάσει σ' ἓνα τέλος. Τώρα δε γεννηθῆ ἓνας νέος τύπος, τώρα δε γεννηθῆ ὁ ὑπεράνθρωπος. Ἰστάμεθα ἀντιμέτωποι τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν ἔχουμε βιώσει ἐν ἑαυτῷ, ἰστάμεθα ὑπεράνω τοῦ κάθε ἑαυτοῦ καὶ τοῦ χωροχρόνου, ἡμεῖς οἱ ἔραστὲς τῆς αἰωνιότητος, ἡμεῖς τὰ μέσα τοῦ αὐτοσκοποῦ καὶ οἱ ἐνσαρκωτὲς τῆς παγκοσμίου ἐνότητος, γαλήνιοι, πέραν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀσχήμου, πέραν τῶν ἰδανικῶν καὶ γελοῦμε μὲ τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι τὸ θέατρό μας, ἡ καθημερινὴ μας κωμῶδία. Καὶ ἔτσι, ἐξόριστοι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, διαρῖζουμε τὸ φῶς. Εἶναι ἡ ἀνήθικη ἀγάπη μας ποὺ τὸ ἐπιβάλλει.

Ἡ παρακμὴ τῶν ἀξιών φέρει στὴν πρώτη θέσι τὸν εἰδικὸ κατακερματισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὁ ὀλοκληρωμένος τύπος ἐκλείπει· ἀσυνδοσία τῶν εἰδικῶν ἐπιστημῶν, θάνατος τῆς φιλοσοφίας· ἔλλειψις γενικῆς ἐποπτίας· σύγχισις σκοπῶν καὶ μέσων· ἀνυπαρξία κάθε μεγάλου σκοποῦ· ἡ πολιτεία κατασκευάσμα τοῦ ἐφημέρου· ἐφήμερος ἄνθρωπος = δοῦλος τῶν ἐνστίκτων. Καὶ τὰ ἐνστικτα συγκρούονται μετὰξὺ τῶν. Αὐτὸ εἶναι ποὺ ὀνομάζουμε σήμερα ἐλευθερία; Ἀπορρέοντα: ἀναρχισμὸς, μισαλλοδοξία, μαζοχισμὸς, ἐρωτισμὸς, αὐτοκτονία, ἐγκληματικότης, φεμινισμὸς, δία, πολυκομματισμὸς, ἄγχος, ἰδυσαρέσκεια. (τὰ κράτη παραμορφώνουν). Ἡ παρακμὴ εἶναι ἐμφανῆς εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ νέος τύπος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μέσα του ὅλα αὐτὰ, ποὺ ἔχει αὐτοδημιουργηθῆ. Γιατὶ τὸ γὰ περιμένῃ γὰ δημιουργηθῆ ἀπὸ τὸ περιβάλλον, χωρὶς τὴν ἰδική του θέλησι καὶ ἀδιάκωπο σκέψι, εἶναι σὰν γὰ παραδίδει τὸν πηλόν, ἀντὶ στὰ χέρια τοῦ καλλιτέχνου, στὰ πόδια τῶν ὀνίθων.

Σὲ ὅλες τίς περιόδους τῆς παρακμῆς, εἶναι φυσικὸ γὰ παρατηρῆται, μία γενικὴ, ἰδεολογικὴ σύγχισις. Ὅταν τὰ ἐνστικτα ἐξουσιάζουν, οἱ ἔγνοιες καὶ οἱ λέξεις χάνουν τὴν σημασία τους. Οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν γὰ ἀρπαχτοῦν ἀπὸ κάτω τὸ σταθερὸ, τοὺς χρειάζεται μία βεβαίωσις, μία σάνις σωτηρίας. Ἄλλαι μασκαρεύουν τὴν ἀθλιότητά τους μὲ ἀξία, στολίζουν τὸν μηδενισμὸ μὲ κάποια λογικὴ, δίδουν μία ἐρμηγεία ποὺ ἀποκρύπτει τὰ ἀγχώδη διώματα: καταγωγή τοῦ ψεύδους (διάστασις ἐρμηγείας

και διώματος). "Άλλοι αρπάζονται από ένα μελλοντικό παράδεισο, από μία ελπίδα, για να δικαιολογήσουν έτσι την φυγή τους από το παρόν, την άρνησι της συνεχούς αυτοσφυρηλατήσεως και άλλοι αναθερμαίνουν την ανάμνησι κάποιου παρελθοντικού ύψους. Αυτοί αρχίζουν να μιμούνται, να νοσταλγοῦν τις άλλοτινές εποχές, ως να επρόκειτο να επισιρέψη ή ιστορία, απαράλλακτη εις το παρόν. Περιπτώσεις φυγής. Γιατί ακριβώς ἐλλείπει ή συνέχεια, αυτή ή συγκένωσις παρελθόντος και μέλλοντος. Ἐλλείπει το κριτικό πνεῦμα. Οί πλέον δυνατοί είναι εκείνοι που ἀνατρέχοντες στις ρίζες τους, στα βάθη του ἑαυτοῦ τους, στα βάθη της φύσεως, θά εὑρουν ένα μεγάλο σκοπό. Ἔτσι βιώνεται ὁ χρόνος και μέσω της αυτοδημιουργίας και του Καθαροῦ Λόγου, υπερβαίνεται, ἐκνώνεται το παρόν με το αἰώνιο. Μία ἐπιστροφή στις ἀρχές, εἴτε τῶν θρησκείων, εἴτε τῶν συστημάτων, εἴτε τῶν ἐθνῶν, εἴτε τῶν φυλῶν φαίνεται να ζωντανεύη. Και από ὅλα αὐτά θά γεννηθῆ μία πολλαπλότητα κινήσεων, ἕνας ἰδεολογικός ὄργασμος που θά ἐπιτρέψη την νίκη εις τοὺς πλέον δυνατούς, εις ἐκείνους που ἀνέφερα και προηγουμένως.

Ἡ τάσις για ἀλλαγῆ, είναι ἐπακόλουθο τῶν καιρῶν. Ὁμως κάθε ἀλλαγῆ είναι ἐπιπολαία και φευγαλέα ἐάν δὲν ἑλλάξῃ πρωτίστως ὁ ἄνθρωπος. Ἄν δὲν σταθῆ με το σφυρί του Κριτικού Λόγου ἐμπρὸς σὲ ὅλα ὅσα ἐκληροδότησε, ἐμπρὸς σὲ ὅλα ὅσα ἐπίστευε. ὅσα ἐλάτρευσε, ὅσα ἐξιδανίκευσε. Πρέπει να ἀρχίσῃ ἀπὸ το «μηδέν», με μόνον σύντροφο την θέλησι αυτοδημιουργίας, ἀναδημιουργίας, αυτομορφώσεως. Μέσα ἀπὸ το «χάος» αὐτό, με τὸν ἀγῶνα, θά ἀναδυθῆ ή μορφή, τὸ πρόσωπον. Και για να θέλῃς να εἶσαι κάτι τὸ ξεχωριστό, μάθε πρώτα να περιφρονῆς. Και ή περιφρόνησις είναι ή ἀρετὴ της ἀποδεσμεύσεως ἀπὸ τις ἀλυσίδες της δουλείας. Ἡ περιφρόνησις είναι ή ἀρετὴ που ξανοίγει τις ἀποστάσεις, που σὲ ἀναδιβάξει ὑπεράνω του ἐπαίνου και της μομφῆς, ὑπεράνω της κοινωνικῆς συνευθέσεως, πρὸς την ὁδὸ δημιουργίας προσωπικῶν ἀρετῶν. Και ἀρετὴ είναι Δύναμις. Και ὄργανο για την δημιουργία τῶν ἀρετῶν και τῶν ἀξιών είναι ὁ Λόγος. Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου πραγματώνεται ή ἀνύψωσις ὡς την ἐννοιακὴ πραγματικότητα, ὡς την ἀλήθεια, ή ὁποία συ-

νεχώς δημιουργείται. Και από την αλήθεια απορρέουν οι αξίες που διωνόμενες γίνονται ἀρετές. Με τον Λόγο Ιεραρχείται ή ένδοξοπαρξί, ή φύσις, τίθενται οι νόμοι αυτής τής έσωτερικής πολιτείας. Ο βέ συνεχής άγων για την διατήρησι αυτών των νόμων είναι ή Εθγένεια. Αυτοκυριαρχία, αυτοκρατορία. *Ε, τότε μόνον μπορείς να κυριαρχήσης επί των άλλων γιατί τούτο συνεπάγει πως άσταμάτητα θα άγωνίζεσαι για να μένουν πάντοτε ζώσες οι ιδιότητες του Κυρίου. Κυριαρχία που έξανθρωπίζει, που έλκει προς τα άνω. Αυτοί οι Κυρίαρχοι είναι πάνω κι' από τή γη κι' από τή ζωή κι' από τό θάνατο, είναι όπου κι' αν εύρίσκονται συναγωνιστές και άδελφοί. Είναι αυτοί που θα άποτελέσουν, τή νέα, άρχουσα τάξη τής ήνωμένης Εδρώπης και όλόκληρης τής γής. Είναι αυτοί που άνοψώνουν τά έθνη των, τους λαούς των, ως τήν παγκοσμιότητα.

Τό να γίνης τό δημιούργημα τής αληθείας, αυτός είναι ο άνώτερος βίος. Να βιώσης ό,τι είναι πραγματικό. Η αλήθεια δέν δύναται να χρησιμοποιηθή ως μέσον. Τι άλλο συνέβαινε ως τώρα;

Είμαστε τά μέσα για την αλήθεια. Άλλ' ή θέσις τής αληθείας, αυτή ή δημιουργία μέσα στην άέναη δημιουργία, δέν είναι ο βίος. Άπαιτείται ή βίσις αυτή, όπου μετουσιώνεται σε έννοιακή μουσική, σε υπέρτατη πολεμική χαρά, που καθαυτή υπερβαίνει τήν πράξιν και άπ' αυτήν άπορρέει ή δημιουργική πράξις. *Εδω ό τρόπος υπερβαίνεται ή μάλλον είναι εκείνος ο όποιος δημιουργείται κατά τήν κ ά θ ο ο ν προς τήν ύπαρξιν και τήν συνύπαρξιν (ό Μπενουά μένει ακόμη στην επιφάνεια).

Ο φιλόσοφος (τύπος έντελώς αντίθετος, με ότι ως σήμερα ονομάσθηκε φιλόσοφος), που μόνον αυτός γνωρίζει τήν θέσιν του μέσα στο όλον. Ίσταται επί των παγετώνων, μόνος με τό γέλιο του, και γνωρίζει ότι πρέπει να χαράξη νέους δρόμους για τους θνητούς, δρόμους προς τή χαρά. Κανείς άς μήν είναι πλέον δυστυχής. Χρειάζεται τους συμπολεμιστές του και τους συμφιλοσοφούντες. Ποιος ο ρόλος τους, ποιό τό έργο τους, ποιά τά καθήκοντά τους; Μά πρόκειται να δημιουργήσουν πεπρωμέ-

να. Για τούτο να είναι σκληροί, ανέλεθοι στην καταστροφή και πίστοι στις δημιουργικές τους δυνάμεις. Οί συμπολεμιστές του είναι αυτοί που έχουν ξεφύγει από την αγέλη και ακολουθούν τον δρόμο του αγώνος. Όταν ο ένας ελευθερωθή, σπάση τὰ σίδερα τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, τότε ανοίγει και ὁ δρόμος για τοὺς ἐρχόμενους, ἔστω για τοὺς λίγους ἐκλεκτοὺς. Ἔχουμε σὰν προδρόμους μας, ὄλους τοὺς μαχητὲς τῆς σκέψεως και τῆς πράξεως. Τόσο πού σὰν νὰ ἐργάστησαν για τὴν γένεσὴ μας. Εἴμαστε εὐγνώμονες σὲ ὄλους, ἀκόμη και στοὺς ἐχθροὺς μας, ὅταν αὐτοὶ ἄξιζαν νὰ εἶναι ἐχθροὶ μας. Ἀπαιτεῖται πειθαρχία, κάτι πού ἀπορρέει ἀπὸ τὴν πίστι πρὸς τοὺς νόμους πού θέτεις για τὸν ἑαυτό σου, και πίστις πρὸς τὸ μεγάλο σκοπὸ. Εἶναι και τὰ δύο ἀλληλένδετα. Χρειάζονται Ἡρακλεῖς για τὸν καθαρισμό τοῦ σημερινοῦ πνευματικοῦ σταύλου. Ἐνωμένοι κάτω ἀπὸ τὸ σκοπὸ θὰ διαδίσουν μπροστὰ για τὴν μεγάλη ἐπανάστασι.

Ἀλλὰ τί εἶναι ἐπαναστάσεις; Κάτι πού γίγεται συνεχῆ. Καὶ θεμέλιό της εἶναι ἡ «ἐσωτερικὴ» ἐπανάστασις, τὸ θρυμματίσιμα ὄλων τῶν εἰδώλων, ἡ διηγετικὴ κριτικὴ ἰδράσις τοῦ Λόγου, ἡ συνεχῆς ἰεράρχησις, ἡ συνεχῆς ἀνασκόπησις τῶν πάντων, ἡ συνεχῆς ἀνύψωσις τοῦ τύπου, ἡ συνεχῆς πλαστούργησις τοῦ ἑαυτοῦ, τῆς μορφῆς, ἡ αὐτοπειθαρχία, ἡ νίκη. Τὸ νὰ θέτῃς σκοποὺς σὲ κάθε σου ἐνστικτο, τὸ νὰ ἐλέγχῃς τὴν καταγωγὴν κάθε σου συγκινήσεως ἢ σκέψεως, τὸ νὰ ἀντιμετωπίζῃς τὸ εἶναι σου σὰν μιὰ μεγάλη πολιτεία εἰς τὴν ὁποία νὰ θέλῃς νὰ ἄρχῃς. Ἐρχονται τέτοιοι ἐπαναστάτες, οἱ ὁποῖοι και ἀποτελοῦν τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ τρόμου και τοῦ πεπρωμένου. Ὑπάρχουν διάφορα εἶδη ἐπαναστάσεων πού ἔλκουν τὴν καταγωγὴν τους, ἀπὸ τὰ ἐνστικτα ὡς τὸν Λόγο. Αὐτὲς οἱ τελευταῖες, ἔρχονται μέσα στὴ ροή.

Κάθε ἐπανάστασις, χρησιμοποιοῦσε ὡς μέσον μιὰν «ἀλήθεια», ἔφερε μέσα της τίς δικῆς της ἀξίες, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσῃ ἕνα ἐξωτερικὸ σκοπὸ. Ἡ ζωὴ εἶναι συνεχῆς ἐπανάστασις. Ἀλλὰ διὰ τοῦ Λόγου, ὁ σκοπὸς μετατίθεται εἰς τὸν ἑαυτό. Ὁ ἐπαναστάτης γίνεται ὁ δημιουργὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, δη-

μιούργος του ιδιαιτέρου του δουλητικού τρόπου. Πώς ή εξαπατάσεις εξαπλώνεται και εις την συνύπαρξιν; Διὰ τῆς παιδείας. Μόνον οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοδημιουργοῦνται. Οἱ λοιποὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἑνα μέσου πού θὰ τοὺς ἀφυπνήσῃ καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν προσωπικὴν τοὺς πορεία καὶ τὴν ἐλευθερία. Ἡ ἐπαναστατικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἴδια ἡ δ η λ ω τ ι κ ὄ τ η τ α τῆς μεταβάσεώς του πρὸς ἕνα νέο τύπον. Εἶναι ὅτι «ἄρατον» ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ αὐτὸ τὸ ὄν πού λέγεται ἀνθρώπος καὶ πού πρέπει νὰ θυσιάζεται γιὰ τὸν ἐρχόμενον ὑπεράνθρωπον, τείνοντας ὁ ὄδιος πρὸς αὐτόν.

Ὅταν οἱ λίγοι ξεχωρῶσιν, τότε, ἡ ὄρα τῶν τυμπάνων δὲν πρέπει νὰ ἀφγοπορῇ. Ἐάν ἀπομονωθοῦν καὶ αὐτοὶ κάποτε, στέκονται πάλιν ἀπὸ τὴ ροὴ τῆς ἱστορίας, εἶναι σὺν νὰ ἀφήνουν τὴ πολιτεία στὰ χεῖρα τῶν σάρακοτάγκων. Ὄφειλουν νὰ κατέλθουν, στὸ λαὸν, ἀκριβῶς γιὰ νὰ τὸν ἀνυψώσουν, ἀποτελοῦντες αὐτοὶ τὸ ὄψος τῶν λαῶν των.

Σὰς εὐαγγελίζομαι τὸν Χαρούμενον Δημιουργό, αὐτὸ τὸ ὄν πού, τάξει σκοπούς, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδιαιτικά, πού στέκεται ὑπεράνω τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ πού εἶναι ὁ συνεχιστής τῆς ἀεγιάνου παγκοσμίου δημιουργίας.

Τὶ θέλουμε σήμερα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό; Νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὄψος τῆς Φύσεως, ἀκολουθώντας τοὺς φιλοσόφους καὶ νὰ βασιλεύσῃ τῆς οἰκουμένης. Ὁ Ἑλληνισμὸς, αὐτὴ ἡ φλόγα πού ἔμεινε ἀσβεστή μέσα στοὺς αἰῶνες θέλει, πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν πνευματικὴν τῆς ἀναθέρμανσι καὶ συνάμα τὴν ἐν χώρῳ ἐδραλίωσι, ὥστε νὰ μπορῇ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἀντιμετωπίῃ κάθε ἐχθρικὴν ἐπιβουλὴν τῶν βαρβάρων. Διαφορετικὰ, μιά Ἑλλάδα σὺν τῇ σημερινῇ, εἶναι καλύτερα νὰ μὴν ὑπάρχῃ, ἢ Κόρριοι ἢ νεκροί, ἢ Νίκη ἢ ἀφανισμὸς. Πόσοι ἀραγε ξέρουν νὰ μένουν ὑπεράνω τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς ἀποτυχίας; Ἀλλὰ πόσοι μποροῦν νὰ ὀρθῶνται πάλιν ἀπὸ τὶς πράξεις των; Μὰ ἐγνωσάτε ἐπιτέλους, τί εἶναι Νίκη;

Ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ ἐργασθῇ γιὰ τὴν Ἑδριματικὴν ἔγνοι καὶ τὴ δημιουργία μ ε ἱ ἄ ς ν ἔ α ς ε ἰ ρ ω π ι α ῖ κ ἡ ς φ υ λ ῆ ς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐνὸς νέου εὐρω-

παϊκού πολιτισμού. Ἐφθασε ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης πολιτικῆς τῆν ὁποία εἶχε ἀναγγεῖλει ὁ Νίτσε.

Οἱ δύο ὑπερδυνάμεις εἶναι ἕτοιμες νὰ καταρρεύσουν, ἂν ἡ Εὐρώπη ἐξαλείψῃ τὴν ἀδυναμίαν τῆς. Οἱ στενοὶ ἔθνηκιμοὶ εἶναι μωρία. Οἱ συντηρητισμοὶ καὶ ἡ ἄρνησις τῆς ἐξαπλώσεως, εἶναι φαινόμενα μηδενισμοῦ. Γιατὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ εἶναι Σπατάλη.

Ὁ Ἀμερικανικὸς τρόπος ζωῆς μαζί με τὴ μαύρη κουλτούρα, ἔχει ὑποσκάψει τὴν Εὐρώπη. Ἐνῶ οἱ μαῦροὶ ἀνέρχονται, οἱ Εὐρωπαῖοι χάνουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ὀλισθαίνουν πρὸς τὸ κτήνος, ὡ ἀνθρωπισμέ, ὡ εἰρήνη,... ὡ ἀηθία!...

Ἐνῶ, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ Ρωσσία, χρησιμοποιῶντας σὰν μέσο τὸν μαρξισμό, ἔχει νεκρώσει τὸ πνεῦμα. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀντικομμουνιστὲς σκέπτονται μαρξιστικά. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μιὰ συνέχεια τοῦ ἀστισμοῦ, μιὰ κατάντια τῶν ὀχλοκρατικῶν ἀξιών τοῦ ἀστισμοῦ. Ὁ ἱστορικὸς ὕλισμὸς, ἡ «χριστιανοποίησις» τῆς ἱστορίας, ἡ ἐνοχοποίησις τῆς. Δὲν βλέπετε τί συμβαίνει στὴν Πολωνία; Δὲν ἀσφραίνεσθε τὸν ἐπερχόμενον συγκερασμὸ τῆς χριστιανικῆς καὶ μαρξιστικῆς ἀπάτης; Αὐτὸ θὰ συνέφερε πολὺ στὶς κατακτητικὰς δόλφις τῆς Ρωσίας. Σὺγκαιρα ἔμως, θὰ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο καὶ καίριον κτύπημα κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ὁ κίνδυνος ἀυξάνεται συνεχῶς — ὁ λαὸς μένει ἀνυπεράσπιστος. Προσθέσατε εἰς αὐτὰ καὶ τὸν ἐκ τῆς ἄπω ἀνατολῆς προερχόμενον μηδενιστικὸ σίφουνα. Τὸ κλίμα εἶναι κατάλληλον — πεσσιμισμὸς — ὁ βουδισμὸς κρούει τὴν πύλην τῆς Εὐρώπης.

Μὰ κάτω ἀπὸ τὰ σύμνεφα τῶν εἰσοδῶν, κάτω ἀπὸ τὰ κλειστά βλέφαρα τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης, μιὰ Βούλησι, ποὺ μέλλεται νὰ γίνῃ κοινὴ τῆς μοῖρα ἀνέρχεται, ἀπὸ τὴν ἀναγέννησι δειλά, στὸν Ναπολέοντα, στὸ Βάγνερ, στὸ Νίτσε, στὸ Χίτλερ, καὶ φτάνει ὡς τὰ τώρα γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ σωστὸ τῆς δρόμο καὶ γιὰ νὰ ξεπεράσῃ ὅλους τοὺς ἐνσαρκιωτές τῆς, προδρόμους. Μιὰ θέλησι Διονυσιακὴ ποὺ τείνει πρὸς τὴ μορφὴ, ποὺ τείνει πρὸς τὸ Ἀπολλώνειο φῶς. Ὁ ἔθνηκισμὸς σὰν στατικὴ τυπολατρεία πρέπει νὰ ξεπεραστῇ, γιατί ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν συγκινήσεων, ὁ ἡγέτης χάνει τὴν αὐτοκυριαρχία του, μέσα του βουτίζει κάτι

τὸ ὀχλοκρατικό, καὶ ἔτσι λιγοστεύουν οἱ δυνατότητες ὑποταγῆς καὶ καθοδηγήσεως. Ὁ ἐξανθρωπισμὸς εὐρίσκεται πάλυ πύδ φηλά καὶ ἐπιτυγχάνεται μόνο μετὴν Λογοκρατία — ἐπιστημονοκρατία: Συνεργασία φιλοσόφου καὶ ἐπιστήμονος εἰς ὅλα τὰ πεδία πού ἀφοροῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν πολιτεία.

Οἱ εἰδικές ἐπιστῆμες κινῶνται μέσα στὰ πλαίσια τῆς μερικεύσεως. Ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων, ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ ὅλον, νὰ δῆ τὸ πρᾶγμα μέσα εἰς τὸ σύνολο, τὸ ρέον μετὰ συνρρόντά του, τὸ ὑπάρχον μετὰ το συνυπάρχον, καὶ τοιοῦτοτρόπως τοῦ διαφεύγουν βασικοὶ νόμοι τῆς φύσεως. Οἱ εἰδικές ἐπιστῆμες ἀδυνατοῦν νὰ ἀπελευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία καὶ συνεπῶς ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ σὰν συμπλήρωμά τους παρουσιάζεται πάντοτε κάτι ἐκ τῆς ἀσφαλείας. Ὅταν ἀπὸ τὸ μερικὸν συνάγονται συμπεράσματα γιὰ τὸ ὅλον, κατατεμαχίζεται ἡ ἀλήθεια, ἐπέρχεται ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἀσυνδοσία. Τὸ φωτιστέφαγο τῶν θεῶν, εἶναι ἡ ἀσάφεια καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἐπιφαντικῆς διανοίας. Ἐὰν ἀπομονωθεί κάτι ἀπὸ τὸ ὅλον, εἶναι σὰν νὰ αἴρεται ἀπὸ τὴν πραγματικότητά του, καὶ ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων τὸ ἀπομονώνει μετὴν ἐπιφαντικῆν του διάνοια καὶ τίς μεθόδους πού ἀπορρέουν ἀπὸ αὐτήν. (Μέθοδος πού χρησιμοποιεῖ καὶ αὐτὸς ὁ «νέος φιλόσοφος» Ἄγγρ Λεβύ, γιὰ νὰ καταστήσῃ ἔτσι τὴν φιλοσοφίαν μιαν εἰδίκηυσι καὶ μάλιστα μιὰ ἐβραϊκῆν εἰδίκηυσι).

Ἡ ἐπιστήμη ἐξετάζει τὸ μέρος, ἡ φιλοσοφία τὸ ὅλον, γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ πείθεται εἰς τὴν φιλοσοφία: Συνεργασία φιλοσόφου καὶ ἐπιστήμονος μετὰ ὑπέριπτο σκοπὸ τῆ συνέχισι τῆς ἐθιμοურγίας. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὄντολογικὸς σκοπὸς πού πρέπει νὰ ἀκολουθῆ ἡ ἐπιστήμη. Κι αὐτῆρο, νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν μεγάλη στροφῆ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Νὰ τὸν καταστήσῃ κύριο τῶν ἐθιμοურγημάτων του, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἐργάτη μετὴ μηχανῆ, νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τίς προλήψεις.

Εἰς τὴν πολιτεία: ὁ ἀνθρωπολόγος, ὁ κοινωνιολόγος, ὁ ψυχολόγος, ὁ βιολόγος, ὁ ἱατρός, ὁ φυσιολόγος, νὰ ἀντικαταστήσουν τὸν ἱερέα γιὰ τὴν θεραπεία ὄλων τῶν ἀσθενειῶν πού ἐπὶ αἰῶνες μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅστε, κάποτε, ἐκεῖνο τὸ ἰδεώδες τῶν πολεμιστῶν, τοῦ φυσικῶς ζεῖν, ἡ εὐεξία, ἦται ἡ ὑγεία σώμα-

τος και νοός και ή απαλλαγή από κάθε φόβον, να γίνει κοινό κτήμα των νέων ανθρώπων. Ο φιλόσοφος, είναι ο Ιατρός του πολιτισμού. Έχουμε μπροστά μας μιὰ ανθρωπότητα γεμάτη με ασθενείες, πολλές φορές ανομολόγητες, ανυποφίαστες κρυμμένες στα βάθη του είναι, από το ψεύδος.

Μια τέτοια πολιτεία, όπου ο Λόγος θα βασιλεύη, για να γίνει πραγματικότητα απαιτεί τον συνδυασμό θεωρίας και πράξεως, με επιστέγασμα τον θεωρητικόν, τον ένσαρκωτή της έποπτείας του όλου.

Ο πολιτικός παρουσιάζεται σαν ένα εμπόδιο. Όσο είναι αυτός ή κορωνίδα της πολιτείας, πάντοτε θα υπάρχουν, τα αστυνομικά, τα στρατοκρατικά, τα γραφειοκρατικά και τεχνοκρατικά καθεστώτα, ο γεωτισμός και ή κομματοκρατία.

Έχεινο το όποιον πρέπει να διέπη, την παιδεία, την πολιτική και την οικονομία, και ότι άλλο αφορά την πολιτεία είναι, ή περι κόσμου και θίου θεώρησις, και ή περι ανθρωπίνης φύσεως γνώσις.

Ο μή θεωρητικός, χάνεται μέσα εις τον λαβύρινθο της άφωτης πρακτικής. Άδυνατεί να έποπτεύη και να πράττη το φυσικόν, δια τούτο μετέρχεται τον καταναγκασμό, ή ακόμη περιπίπτει εις την άδιαφορία. Ο πρακτικός άνθρωπος ομοιάζει, χωρίς τον θεωρητικό, με τυφλόπνευκα.

Μονάχα ή απόλυτη συνεργασία θεωρητικού και πρακτικού είναι σε θέση να γεφυρώση το χάσμα θεωρίας και πράξεως. Η δύναμις που ξοδεύεται προς ένα πρακτικό σκοπό, γεννά τόσα, μη σκοπούμενα απορρέοντα, που σαν ζιζάνια μπορούν να την καταπνίξουν. Θέλει συνεχή θεώρησι και καταπολέμησι των όσων τείνουν να προκαλούν άδυναμίες.

Μέσα στα πλαίσια της μεγάλης πολιτικής, οι σημερινοί πολιτικοί θα φαίνονται νάνοι. Εκεί θα έχουν να παλαίψουν με τη θέληση της δύναμειος των λαών και των φυλών που εξαπλώνεται με χίλιους τρόπους, από τον ιδεολογικό ως τον οικονομικό. Ο πρακτικός άδυνατεί να έλέγξη τις ιδεολογίες, τις κοσμοθεωρίες. Επέρχεται αυτός ο πνευματικός πόλεμος, ή σύγκρουσις κοσμο-

θεωριῶν. Καὶ ὁ πολιτικός πού μένει ἐγκλωβισμένος στὰ ζητήματα τῆς πράξεως, χάνει τὸν λαὸ του γιατί δὲν ἔχει τίς δυνατότητες νὰ τὸν προστατεύσῃ πνευματικῶς.

Καὶ πολὺ περισσότερο, ὅταν ἕνα ἔθνος, μιὰ φυλὴ, θέλει νὰ ἀνοψωθῇ, νὰ ἐξάπλωθῇ, νὰ ἐξανθρωπίσῃ, ὁ πολιτικός εἶναι ἀρνητικὴ παρουσία.

Ἔνας λαὸς γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐξανθρωπιστικὴ ἐξάπλωσι, πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ἀρθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος, νὰ αὐτοθεραρχηθῇ. Καὶ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτό, τὸ κράτος, εἶναι ἡ μορφοποιὸς δύναμις.

Ἐνῶ ὅποιαδήποτε ἄλλη ἐξάπλωσις (ὅπως ἡ στρατιωτικὴ, ἡ οἰκονομικὴ) εἶναι φαινόμενο ὑπερριαλιστικόν.

Ἐξανθρωπισμὸς εἶναι νὰ ὀδηγήσῃς ἕνα λαὸ πρὸς τὸν ἑαυτό του. Εἶναι ἐξάπλωσις τῆς παιδείας, ἥτοι τῶν μεθόδων ἐκείνων πού ἀπελευθερώνουν καὶ ἀξιοποιοῦν τίς δυνατότητες δημιουργίας, τῶν ἀτόμων. Παιδεία καὶ πολιτισμὸς ἀλληλοσυνδέονται. Καὶ σήμερα, δὲν ὑπάρχει παιδεία.

Ὁλοκληρωτισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τῶν διαφορετικῶν δυνατότητων τῶν ἀτόμων, ἄρνησις τοῦ προσώπου. Ὁλοκληρωτισμὸς καὶ ὑπερριαλισμὸς ἀλληλοσυμπληρώνονται. Ἡ ἰσότητα εἶναι ἰδέα ὀλοκληρωτικὴ. Δικαιοσύνη εἶναι ἀνισότητα πού συνεπάγεται τὴν ἱεραρχία καὶ ἀλληλεγγύη (διὰ νόμων).

Ὁ νόμος τῆς ἐπιλογῆς διέρχεται διὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκεῖνος εἶναι μέσα στὴ συνεχιζόμενη δημιουργία, πού θὰ τὸν ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν πληρότητά του. Γιατὶ τίποτα δὲν ἐγίνε, ὅλα γίνονται κάτω ἀπὸ τὴν ὑπερβατικὴν καὶ ροϊκὴν μονιμότητα. Τύχη δὲν ὑπάρχει.

Οἱ ἐπίλεκτοι πρέπει νὰ τυγχάνουν χωριστῆς μορφώσεως ἀπὸ τὴν κοινὴ μόρφωση, γιὰ τὴ δημιουργία τῆς ὑπερ-χρηματικῆς, ἀρχούσης τάξεως τῶν φιλασόφων—πολεμιστῶν, οἱ ὅποιοι, ὄντες ὑπερεθνικοὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀρχουσα τάξιν τῆς ἡνωμένης Ἑδρώπης καὶ γιατί ὄχι, ὀλοκληρῆς τῆς οἰκουμένης. Ἡ ἀλληλεγγύη τῶν φυλῶν δὲν εἶναι μακριά.

Γιὰ τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ χρειάζεται ἡ ἐνιαία ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσις τῶν Κρατῶν τῆς Ἑδρώπης. Ἡ Ἑλλὰς

ως κάνει πρώτη την αρχήν για να σκορπίση το φως προς ανατο-
λές και δυσμιάς, για μια αδικουμένη αγωνιαστική, επαναστατική,
πού, συνέχεια να γίνεται, ανώτερη, ύψηλότερη, ευγενικότερη.

Ανεφερα ότι ο ανώτερος σκοπός, αφορά το παρόν. Γιατί ε-
νας τέτοιος σκοπός αποτελείται από ένα σύνολο αξιών που επι-
τάσσουν την δίωσίν των, με τόν συνεχή αγώνα. Και ο σκοπός αδι-
ως επιτρέπει εκείνη την μεγαλειώδη θέσιν πέραν της επιτυχί-
ας και άποτυχίας. "Έτσι το *δν*, ενώνει το παρόν με το αιώνιο.
"Αλλά τί είναι το παρόν; Είναι αυτή η υπερβατική μονιμότητα,
η υπερβατική ακιλιγής που με την ανύψωση του Λόγου, θεάζε-
ται το *δλον* και αυτογνωρίζεται το Πνεύμα, ή ουσία του Κόσμου.
"Όστε μονάχα διά του Λόγου ενώνεται το παρόν με το αιώνιο.
"Ο Λόγος, δηλαδή, οι πέντε νόμοι της νοήσεως: α) νόμος της
ταυτότητας, β) νόμος της ακυφάσεως, γ) νόμος του αποκλειόμε-
νου τρίτου ή μέσου, δ) νόμος της ροής ή συνεχείας, ε) νόμος
της διαφοροποίησεως, ενώνει την υπαρξει με το υπερβατικό, το
εκφραζόμενο ροιό είναι, με το υπερβατικό πνεύμα. Το πνεύμα,
είναι ανοικτό προς το εκφραζόμενο είναι και το άπειρον. "Ολόκλη-
ρη ή δημιουργία του *δεν* έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος, πετθετα
εις τόν αυτοσκοπό του πνεύματος, ήτοι την αυτογνωσία του πνεύ-
ματος, το όποιο εκφράζεται ως βούλησις έξαπλωνομένη, δημιουρ-
γούσα, υπό της ροικής μονιμότητας, ήτοι των νόμων της νοήσεως
που είναι π ρ ι γ νόμοι της πραγματικότητας, την πολλότητα
των κόσμων (ή κοσμικών γενών) και δή την πολλότητα των
χωροχρόνων. Τόν νόμο της έξαπλώσεως της δουλήσεως συμπλη-
ρώνει ο νόμος της συμπίεσεως διά του όπολου συνέχεια, τα κο-
σμικά γένη «έκμηθενίζονται» ή ακριβέστερον, αίρονται εις την
ουσίαν, εις το υπερβατικό καθολικό πνεύμα, για να επιστρέψουν
και πάλιν απαράλλακτα, για την πραγμάτωση του αυτοσκοπού
(εις την αιωνιότητα).

"Ο λόγος υπερβαίνει τα κοσμικά γένη. Είναι ροικός και δημι-
ουργούμενος μέσα στην έξαπλωσις της βουλήσεως, είναι το συ-
νεχές ύψος αυτής της βουλήσεως που έξαπλωνομένη δημιουργεί
την ποικιλία των *δντων*. Και στο ύψος αυτό είναι ή γνωρίζουσα
νόησις που έχει τους ίδιους νόμους με την γενεσιουργόν νόησις.

τὴν ἀποτελούμενην ἀπὸ τὴν ροϊκὴ μονιμότητα καὶ τὴν ὑπερβατικὴ αὐτοβούλησι. Αὐτοβούλησις καὶ αὐτοσκοπὸς εἶναι τὸ Καθολικὸν πνεῦμα. Τὴν ὀνομάζω αὐτοβούλησιν διότι εἶναι ἀκριδῶς ἡ οὐσία (πνεῦμα) ποῦ ἐκφράζεται, πειθόμενη εἰς τὸν αὐτοσκοπὸν. Αὐτοβούλησις εἶναι ἡ μοναδικότης τῆς οὐσίας εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἐπιστρέφουν καὶ ἐπανεκφράζονται. Τὸ ἐκφραζόμενον εἶναι αὐτὴ ἡ οὐσία εἰς τὴν πολλαπλότητα. Δύο λοιπὸν εἶναι οἱ ὄψεις τῆς οὐσίας: ἡ ροϊκὴ πολλαπλότης καὶ ἡ ὑπερβατικὴ μονιμότης, μοναδικότης. Ἡ πολλαπλότης εἶναι ἡ μοναδικότης ἐν ἐκφράσει. Ἔτσι τὸ εἶναι, ἔχει αὐτὲς τὶς δύο ὄψεις: τὸ ἐκφραζόμενον καὶ τὸ ὑπερβατικόν. Συνεπὴν γίνονται δὲ διὰ τοῦ κοσμογονικοῦ ἀεγνίου γεγονότος τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπορρέουν οἱ νόμοι τῆς ἐξαπλώσεως καὶ συμπίεσεως καθὼς καὶ οἱ αἰώνιοι νόμοι τῆς πραγματικότητος ποῦ εἶναι ρόχοι ἤτοι μέσα εἰς τὰ ρέοντα. Τοὺς νόμους αὐτοὺς ὀνομάζω: ροϊκὴ μονιμότητα. Ἡ Βούλησις, αὐτὴ ἡ ἐν ἐκφράσει αὐτοβούλησις εἶναι καὶ ἡ ἐνότητα ὅλων τῶν χωροχρόνων.

Ἡ γνώσις εἶναι μιὰ πορεία, ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις καὶ ὑψώνεται στὸν Λόγον. Μὲ τὴν Καθαρὸν Λόγον ὅλοι οἱ νόμοι ὁροῦν ἐνιαία μαζί μὲ τὸ συνθέτειν καὶ ἀναλύειν καὶ ἔτσι γίνονται δυνατὴ ἡ θέασις (ἔπου τὸ εἶναι ἀντικειμενοποιεῖται, θεαζόμενον ὑπὸ τῆς ὑπερβατικῆς ἀντιλήψεως).

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ὑψίστη ἐννοιτικὴ πραγματικότης ποῦ συνοφίζεται εἰς τὴν ἐννοια καὶ τὴ θέασι τοῦ ὅλου, καὶ ἡ ὁποία ἐν τὰ π ο κ ρ ! γ ε τ α ι εἰς τὴν ὅλην πραγματικότητα. Ὅλες οἱ ἐννοιες, γιατί δὲν ὑπάρχει ἐννοια αὐτοτελής, ὀδηγοῦν πρὸς τὴν ἐννοια τοῦ ὅλου, πρὸς τὴν ἐννοια, κόσμος. Ἐνῶ στήν ἀρχὴ τῆς γνώσεως εἶναι ἡ ἐννοια τοῦ ἀγνοῦ. Ἡ πορεία, λοιπὸν, τῆς γνώσεως εἶναι ἀγώνιας ἀπὸ τὸ σκότος, ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρώτη φλόγα τῆς γνώσεως, τῆς ἀγνοίας, πρὸς τὸ φῶς.

Ἡ ψυχὴ, τὸ ἐγώ, τὸ ὑποκείμενον, ὁ «ἄλλος κόσμος», εἶναι οἱ πλάνες τῆς ἀνθρωπότητος. Μονάχα μὲ τὸν Καθαρὸν Λόγον ἐπιτελεῖται ἡ ἀνύψωσις πρὸς τὸ Εἶναι. Δηλαδή πρὸς τὴν «περιοχὴ» ἐκείνη, ἔπου Εἶναι καὶ Ἀλήθεια εὑρίσκονται εἰς τὸ αὐτὸ

ὕψος.

Ἡ δημιουργία εἶναι τὸ μέσον τοῦ αὐτοσκοποῦ τοῦ πνεύματος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὑψηλὸν μέσον, μέσα στὸ κοσμικὸ του γένος γιὰ τὸν αὐτοσκοπὸν. Τὸ εἶμαι, εἶναι ἡ ὑπέρβασις τοῦ χωροχρόνου, ἡ βίωσις τῆς αἰωνιότητος, ἡ ἔνωσις μὲ τὴν ὑπερβατικὴ μονιμότητα ἢ ὁποῖα καθαυτὴ εἶναι ὑπεράνω τῆς αἰωνιότητος ποῦ εἶναι ραϊκὴ. Τὸ ἄπειρον ὑπερέχει τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ ἐγνωσιακὴ πραγματικότης, δημιουργεῖται, καὶ κατὰ συνέπειαν καταστρέφεται, εἴτε μὲ τὴν πτώσιν τοῦ φιλοσόφου εἴτε μὲ τὴν καταστροφήν καὶ ἄρσιν τοῦ κοσμικοῦ γένους.

Οἱ ὅροι τῆς ὑπάρξεως (δηλαδή, τὸ γιατί νὰ ὑπάρχη κάτι καὶ νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτα) εἶναι καὶ ὅροι γιὰ τὴν δημιουργία τῆς ἀληθείας (ὅροι τῆς γνώσεως). "Ὡστε ζωὴ καὶ ἀλήθεια συνδέονται. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ ἢ μὰ χωρὶς τὴν ἄλλη.

Ἡ ἐξασπλωνόμενη βούλησις εἶναι καὶ ἡ δημιουργὸς τῆς ιστορίας. Ἡ ἐνόητά της. Ποῦ ἀπὸ τὸ δάθος τῆς παγκόσμιας ἀπελπισίας, καὶ ἀπὸ τὰ ἐνστικτα ἀγυφώνεται ὡς τὸν Λόγον καὶ τὴν παγκόσμιον πολεμικὴν χαρὰν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ κτήνους. Καὶ ἀπὸ τὸ κτήνος τείνει πρὸς τὸν ὑπεράνθρωπον, ἀπὸ τὸ κοπάδι στὸ εἶμαι.

Καὶ τὸ εἶμαι, εἶναι μιὰ καινούργια ἀφετηρία γιὰ τὸν φωτισμὸ τῶν βαθῶν. Εἶναι ἡ ἀπαρχὴ ἐνὸς ἀγῶνος, ποῦ οὔτε κἀν μποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ ἀνίδεοι ἄνθρωποι. Γιὰ τοῦτο, σιωπῶ. Ἡ συνέχεια θὰ μιλήσῃ.

"Ὅ,τι ζήσωμεν, αἰώνια θὰ τὸ ζοῦμεν. Τὸ πεπρωμένον εἶναι ἐκεῖνο ποῦ δημιουργοῦμε. Εἶναι αὐτὸς ὁ φωτισμὸς τῶν σκοταδίων τῆς παγκοσμίου μοίρας. Αὐτὴ τὴ ζωὴ, αἰώνια τὴ ζήσαμε, αἰώνια τὴν δημιουργοῦμε, αἰώνια θὰ τὴ ζοῦμε. Ἐγκαταλείψαμε, ὡ ἄνθρωποι, τὴ χαμοζωὴ καὶ ἀκολουθήσατε τὸν ἀγῶνα, ἀκολουθήσατε τὸ δρόμον πρὸς τὸ μεγαλεῖο, τὸ δρόμον πρὸς τὴ Νίκη. Χαρούμενη κατάρασις καὶ στή ζωὴ καὶ στὸ θάνατον. "Ὡ μοίρα σὲ ἀγαπῶ.

Ἡ φιλοσοφία, μέχρι σήμερον, ἀπέτυχεν. Καὶ ἡ θρησκεία ἦταν τὸ συμπλήρωμα αὐτῆς τῆς ἀποτυχίας. Μοναδικὴ προσφορά

των είναι ή διάγνωση της άποτυχίας των. Η πίστις είναι τὸ ζωφώδες καὶ ἄνομον συμπλήρωμα τῆς ἐπιφαντικῆς διανοίας, ἔτσι ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται διὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. Μὲ τὸν Λόγον ἡ πίστις παύει νὰ στρέφεται πρὸς κάτι τὸ ἐξωτερικόν. Γίνεται γνώσις καὶ ἐμμονὴ εἰς ἑαυτόν, εἰς τὸν Λόγον καὶ εἰς τοὺς νόμους τοῦ τάξεως γιὰ τὴν ζωὴ σου καὶ γιὰ τὴν προσωπικὴ σου πολιτεία: Πίστις στὶς δημιουργικὰς σου δυνάμεις. Ἐπιβίωξίς μας: Ὅλα νὰ φωτισθοῦν μὲ τὸν Λόγον, τίποτα τὸ ἀσαφές, τίποτα τὸ ἄνομο, τὸ ἀνεπιμήγευτο, τὸ σκοτεινόν.

Ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀφετηρία ὅλων τῶν ἐλοκληρωτισμῶν, ἡ ἀρνήσις τῶν δυνατοτήτων, ἡ κατάργησις τοῦ Λόγου. Ἡ φυγὴ πρὸς ἕνα θεὸ ἦτο κάτι τὸ ἀναγκαῖο μέσα στὴν ἱστορία ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως καὶ ἀδυναμίας, τῆς ἐπιφαντικῆς διανοίας. Ὁ πιστός, εἶναι κάτι ἀνώτερον ἀπὸ τὸν ἄπιστο, δοῦλο τῶν ὁρμῶν του. Ὁ ἴδιος διὰ τοῦ Λόγου, αὐτὴ ἡ ἄνομη φυγὴ, γίνεται ἐνομη ἀνάβασις ὡς τὴν καθαρὴν θέασιν. Ὁ θεὸς τῶν θρησκῶν καὶ τῶν φιλοσόφων, εἶναι πλεον μιά ἀνθρώπινη ἀδυναμία, μιὰ πλάνη. Μὲ κατὰλόθατε ἄραγε; Ἀποειδωλοποιήσις τοῦ ὑπερβατικοῦ καὶ ἐν γνώσει, ἐν θεάσει, ἐνότης.

Ἐμεῖς θέλομε μιὰ φιλοσοφία, ποὺ νὰ ἔχη τὴ συνέχειά της ὡς τὴν ἐκμεδένσι τοῦ κοσμικοῦ μας γένους, μιὰ φιλοσοφία πολεμικὴ ποὺ νὰ ἔρχη τῶν πάντων. Νὰ προστάξῃ, νὰ φωτίξῃ, νὰ καθοδηγή, νὰ καταστρέφῃ καὶ νὰ δημιουργή. Μιὰ φιλοσοφία ποὺ, πάνω ἀπὸ τὸ τραγικόν, νὰ θέλῃ κυρίως νὰ γελά. Τὴν φιλοσοφία τοῦ πέραν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ὄρατου καὶ τοῦ ἀσχημῶ, τὴν φιλοσοφία τοῦ πεπρωμένου, τὴν φιλοσοφία τοῦ χαρομένου δημιουργοῦ.

Ἐλευθερία καὶ ἀναγκαιότης ταυτίζονται. Καὶ ἡ ἀναγκαιότης ποὺ διέπει τὸ πᾶν εἶναι ὁ αὐτοσκοπός, αὐτογνωσία τοῦ Πνεύματος. Ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀγύψωσις πρὸς τὸ ὑπερβατικόν, ἡ ἐνωσις, ἐν θεάσει, μὲ τὸν αὐτοσκοπόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπορρέει ἡ πολεμικὴ δημιουργικὴ κατὰφασις.

Σὰν δυνατότητα ἐκλογῆς, ἡ ἐλευθερία εἶναι δυνατότης ἀρνήσεως τοῦ ἐκλέγειν ποὺ εἶναι ἐκλογὴ τῆς ἐν Λόγω μοναχικότητος. Ὑπέρβασις τῆς πράξεως, ἔργησις τῆς ἐξωτερικεύσεως, αὐτὸ

πὸ ἀποκαλῶ σιωπῆ. Ἡ δὲ σιωπῆ εἶναι μεστὴ οὐσίας, διότι δι' αὐτῆς διώκεται ἡ ἐννοιακὴ πραγματικότης, γενόμενη ἀνεξω-περίκευτος ἐννοιακὴ μουσικὴ.

Ὁ κόσμος εἶναι πλήρης. Τὸ μηδέν, μὴ φαντασίωσις τῶν ἀνθρώπων, ἢ εἰς τὴν βουδδιστικὴν περίπτωσι, μὴ ἀρνήσις τῶν ἐν-στάτων πὸν εἶναι καὶ ἀρνήσις τοῦ Λόγου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν συνέχειά των. Ἡ νιρβάνα εἶναι αὐτοκτονία καὶ προρρέον τῆς δ-πεσσιμολογίας. Τίποτα δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὴν αἰώνια ἀνακύκλιση. Ἡ λύτρωσις εἶναι τὸ γέλιο, ἢ ἀνήθικη ἀγάπη τῆς παγκοσμίου μοίρας, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Εἴμαι. Ἀπὸ τὸ Εἴμαι, κατέρχεται ὁ Ἀντίχρηστος, Ἀντιμηδενιστής, Ἀντιύλιστής, ὁ Χαρούμενος Δη-μουργός.

Ἡ ἠθικὴ δὲν ὑπάρχει πρῶτα, εἶναι τὸ κατασκευάσμα τῆς ἐπιφαντικῆς διανοίας, πὸν ἴδου τώρα, σφαδάζει, κάτω ἀπὸ τὸ ἔξωφός τοῦ Λόγου. Μὴ ἀνήθικη, πολεμικὴ τάξις ἐπικρατεῖ. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι χάος. Ἡ ἀθωότης βασιλεύει δλοῦθεν. Δὲν ὑ-πάρχει ἐνοχλή καὶ ἁμαρτία. Ἡ ἀνευθυνότης εἶναι παγκόσμιον. Καὶ ἀκριθῶς, μὲ τὴ γνώσι αὐτῆς τῆς ἀνευθυνότητος ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος, ἀναλαμβάνει εὐθύνες, πραγματώνοντας ἔτσι τὴν ἐλευ-θερία του, σταχόμενος ὑπεράνω τῆς ἀμοιβῆς καὶ τῆς τιμορί-ας. Καὶ πολεμιστής, εἶναι ἐκεῖνος πὸν ἐγκαταλείπει, γιὰ τοὺς ἀνίδεους ἀνθρώπους τὴς μικροεθύνες καὶ ἀναλαμβάνει μὲ χαρὰ τὴς μεγάλης εὐθύνες, χωρὶς δικαίωσι, μάχεται, προχωρεῖ δη-μουργώντας, ὡς τὸ θάνατο. Καὶ ἔτσι δημιουργεῖ τὸν βίος του γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Πολεμιστής εἶναι αὐτός ὁ ἐραστής τῆς αἰωνιό-τητος. Καὶ πάντοτε λέγει: Τοῦτο ἀξίζει γὰ τὸ ζῶ στὴν αἰωνιό-τητα, τοῦτο εἶναι ἀντάξιον.

Ὁ κόσμος εἶναι ἀπόλυτη κατάφασις. Τὸ μὴ ὄν εἶναι ὅ,τι διαφορετικὸ καὶ τὸ διαφορετικὸ δὲν εἶναι καὶ ἀντίθετο, ἀλλὰ συνεχές μὲ τὸ ταυτόν. Καὶ πάνω ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς γενεσιουρ-γοῦ νοήσεως: ἡ ἐνότης, ἡ μοναδικότης τῆς οὐσίας, αὐτὸ πὸν ὀνομάζω αὐτοβούλησι, εἰς τὴν ὁποῖαν αἴρεται ἡ πολλαπλότητα. Καὶ αὐτοβούλησις, συνέχεια ἐκφραζομένη δημιουργεῖ ὅπὸ τῆς ροϊκῆς μονιμότητος, τὴν πολλαπλότητα: τὴν πολλαπλότητα τῶν κοσμικῶν γενῶν καὶ τὴν ποικιλία τῶν ὄντων.

Με ἐκμηδένησιν τοῦ κοσμικοῦ γένους, ἐγνοῶ, τὴν ἄρσιν εἰς τὴν ὑπερβατικὴν μοναδικότητα, τὴν ἄρσιν εἰς τὴν αὐτοβούλησιν, εἰς τὸ Καθολικὸν πνεῦμα.

Τέλος, ἡ ἀτακτικότητα, τὸ πρόσωπον, εἶναι δυνατὴ μόνον διὰ τοῦ Λόγου, διὰ τῆς συνεχοῦς δράσεως τοῦ Λόγου. Ἄλλως ἡ νοητικότητα εἶναι γενικότες, συνέχεια τῆς ὑπαρκτικότητος.

Ἐπαρκτότης καὶ νοητικότης ἀποτελοῦν τὴν ροικότητα.

Ἴσως νὰ γίνωμαι δυσνόητος, καὶ γιατί ὄχι, ἀκατανόητος. Ὅμως τὸ ἐμπόδιο πρὸς τὴν ἀλήθεια εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Τὸ αἷτημα γιὰ τὸν ὑπεράνθρωπο εἶναι καὶ τὸ αἷτημα γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Μόνον ἔταν θὰ με ἐγνοήσατε καὶ ὅταν ἀρχίσατε νὰ διώγετε αὐτὸ πὺ ἐγνοήσατε θὰ ἠπορέσατε, κάποτε, νὰ βλέπετε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ γῆ ἀπὸ ψηλά.

Σὰς ὁδηγῶ πρὸς μιὰ καινούργια ζωὴ.

Ἀπὸ τοὺς παγετῶνες τοῦ ὑπερβορρᾶ, κατέρχομαι σὲ σᾶς, συμπολεμιστές, καὶ συμφιλοσοφοῦντες, γιὰ τὸν μεγάλο ἀγῶνα τοῦ φωτός. Ἐρχομαι, ἐγώ, ὁ μαθητὴς τοῦ Σαυροκτόνου Ἀπόλλωνος, κηρύσσων, τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Λόγου...

Σὰς εὐαγγελίζομαι τὴ νέα γῆ...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Τὰ φῶτα ὅλα σβηστά.
Σπαράζει ἡ κουκουβάγια,
ὕλακτοῦνε τὰ ἠοβόρικα σκυλιά.
Ὁ οὐρανὸς πασπαλισμένος μὲ αἷμα !
Γυρίζουνε στὸν κόσμον
ὕστερα ἀπ' τὴν κηδεῖα τοῦ θεοῦ,
Ἑλληνίζοντα φαντάσματα,
Εἶμαστε Ἐμεῖς
ποὺ κουρνιάζαμε τόσους αἰῶνες
στὶς σχισμὲς τῶν βράχων
καὶ βγαίνουμε μεσάνυχτα
διψοῦντες αἷμα
ἀπὸ τὶς φλέβες τῶν ποιητῶν !
Δὲν ὑπάρχουν πιά τὰ κόκκαλα,
ἔχουν γίνει χῶμα
καὶ τὸ χῶμα αἷμα καυτὸ
στὰ ὄρειχάλκινα κορμιά μας.
Ψιχαλίζει !...
μιὰ Λευκότης
πέρα ὡς πέρα θ' ἀπλωθῆ.